

вадження кардинальних змін, спрямованих на підвищення якості, доступності і конкурентоспроможності освіти в нових економічних і соціокультурних умовах.

### ***Список використаної літератури:***

1. Заключний звіт незалежного європейського аудиту національної системи досліджень та інновацій України в рамках інструменту політичної підтримки програми «Горизонт 2020» [Електронний ресурс] // Міністерство освіти і науки. — Режим доступу: <http://h2020.com.ua/wp-content/uploads/2017/03/KI-AX-16-008-UK-N-Transl.pdf>.
2. Наказ МОН № 13 від 14.01.2016 «Про затвердження Порядку присвоєння вчених звань науковим і науково-педагогічним працівникам» [Електронний ресурс] // Верховна рада України. — Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/z0183-16>
3. Academic Ranking of World Universities 2017 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.shanghairanking.com/ARWU2017.html>

### ***ВАЙЄР АЛІНА МАРЛЕНІВНА***

Національний університет «Одеська юридична академія»,  
аспірантка кафедри політичних теорій

## **ПРОЦЕС ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПОЛІТИЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ВІДПОВІДНО ДО ПІДХОДУ Й.ШУМПЕТЕРА**

Перш за все, роз'яснення потребує термін «інновація», який характеризує не тільки сучасні зміни в політичних технологіях, але і в багатьох інших сферах суспільного життя — науці, економіці, культурі. Так як цей термін піддається сьогодні ретельному вивченню, в його тлумаченні існують деякі різночитання, які варто усунути на догоду ясності викладу. Кожен автор, який зачіпає тему інновацій, дає їй власне визначення і характеристики, які часто можуть виявитися неповними і вимагають смислового синтезу. Більш того, різноманітні тлумачення інновацій сповнені суперечливих і часто протилежних один одному позначень, які розкривають абсолютно різні аспекти змісту поняття.

Слово «інновація» етимологічно походить від англійського слова «innovation», яке буквально можна перекласти як новаторство або нововведення [1]. В українській мові найбільш актуальним перекладом є слово «нововведення», яке найбільш повно передає зміст терміна.

Відносно нововведень в людській діяльності, то варто зазначити, що вони є наслідком багатоаспектного процесу постійної взаємодії між політичними і соціальними інститутами, організаціями, індивідами.

Дані тези аналізують процес інноваційного розвитку політичних технологій відповідно до підходу економіста і політолога Й. Шумпетера, якого по праву можна вважати основоположником терміна «інновація». Його він ввів в науковий обіг і обґрунтував в 1912 році. Згідно його обґрунтуванню інновацію слід розглядати не як засіб економічної діяльності, яка покликана підвищити конкурентноспроможність і прибутковість (при цьому прибуток може вимірюватися не тільки фінансовими величинами), а як головну силу економічного і політичного розвитку головного інноватора [2, с. 169-170].

У своїй праці «Теорія економічного розвитку», він розглядає інновацію як будь-яку якісну, а не кількісну зміну, яка не тільки покликана запровадити і використовувати принципово нові товари, і навіть ринки, а й впровадження нових форм організації. Таким чином, інновації в політичних технологіях — це впровадження нових форм організації, які покликані збільшити ефективність політичних дій. Й. Шумпетер, в своїх працях говорив про новий тип підприємця — новатора, ми ж, будемо говорити про новаторський тип політтехнолога — архітектора політичних процесів.

Й. Шумпетер, так само є автором концепції про «позитивну деструкцію», або «творче руйнування» [3], ця концепція має на увазі, що впровадження інновацій в будь-яку галузь діяльності має величезні витрати. Інновація не відбувається в рамках поступальних реформ, вона вимагає радикальних оновлень. Таким чином, в даному дисертаційному дослідженні термін «інновація» буде розумітися в його вузькому сенсі — як актуальне нововведення яке підвищує конкурентноспроможність компанії і веде до більшої економічної ефективності. Тлумачення цього поняття в широкому сенсі, завело б дослідження в розрізнення безлічі нововведень, які, хоч і збагатять науковий дискурс, і можливо культуру країни родоначальника, або всього світу, але не можуть бути реалізовані і практично застосовані для підвищення ефективності, будь-якого дії.

Звуження і уточнення терміну «інновація» бере початок у 30-ті роки ХХ століття, коли стало необхідно відокремити нові ідеї від змін, які впроваджують нові товари, послуги і форми організації в мануфактурної промисловості. Після цього довгий час термін «інновація» застосовувався виключно до оновлення виробництва. Саме в цей період Й. Шумпетер запропонував п'ять стандартних змін, які відбуваються в економіці при інноваційному розвитку. Це 1) використання нової техніки, нових технологічних процесів або нового ринкового забезпечення виробництва (купівля-продаж); 2) впровадження продукції з новими властивостями; 3) використання нової сировини; 4) зміни в організації виробництва і його матеріально-технічного забезпечення і 5) поява нових ринків збуту [3]. Результатом роботи даного дослідника стало те, що з 30-х років саме інноваційні процеси та впровадження нововведень стали розглядатися як показник розвитку економічних систем,

слідом за якими йде розвиток і політичної системи в капіталістичних державах.

Не можна залишити без уваги, той факт, що передові дослідники в області інновацій розглядали їх вкрай вузько, стосовно виключно до сфери економіки і звертаючи увагу на науково-технічну сферу, або навіть грубіше — тільки в рамках сфери виробництва товарів і їх реалізації, спираючись лише на маркетинг, і повністю виключаючи сферу суспільного життя — політичні та соціальні процеси. Саме з огляду на це, вкрай важливо помітити, що інноваційний розвиток не може залишатися виключно досягненням техніки і економіки, а безпосереднім чином пов'язан з політичними процесами, які мають істотний вплив, як на розвиток суспільства, так і економіки в окремо взятих країнах або навіть блоках країн.

### ***Список використаної літератури:***

1. Мюллер В.К. Англо-русский словарь. М.: Москва, — 1995. — 2106 с.
2. Шумпетер Й. Теория экономического развития. — М.: Директмедиа Паблицинг, 2008. — 401 с.
3. Шумпетер Й. Теория экономического развития. 1911 г.[Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://www.encyklopedia.narod.ru/bios/nauka/schumpeter/schumpeter.html>.

### ***ЖУПАНОВА КРИСТИНА ГЕОРГИЕВНА***

Национальный университет «Одесская юридическая академия»,  
аспирант кафедры политических теорий

### **ОСНОВНЫЕ ПРОБЛЕМЫ КОНТРТЕРРОРИСТИЧЕСКОЙ ПОЛИТИКИ ЕС**

Серия недавних террористических атак, совершенных на территории ЕС, с новой силой привлекли внимание общественности к уязвимости открытой европейской демократии. Это оголило существующие проблемы в нынешней контртеррористической политике ЕС. До этого момента граждане ЕС не встречались с подобным родом террористических вызовов.

Все эти террористические атаки совершались с коротким интервалом, и более того они были совершены разными методами, что создало проблему для их своевременного выявления службами безопасности. Более того методы, которые использовались для совершения туристических актов показывают варьативность выбранных объектов, а также разных исполнителей (субъектов), включая боевиков, которые